

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Συναντηθήκαμε άργά τό άπόγευμα κάπου προς τόν παλιό σταθμό.
Φυσοῦσε άπό τό πρωί καί ή θάλασσα ήταν έρημη στά καφε-
νεΐα καί στά τράμ τής άφετηρίας

Κοιτούσα τά χέρια του πού έσφιγγαν ήρεμα, μέ κρυφή συγκατά-
θεση, τά δικά μου. Μέσ στό σακίδιο ήταν όλος ό κόσμος του-
πουλόβερ, βιβλία, γράμματα... "Έπρεπε νά 'ρχονταν τά πράγμα-
τα άλλιώς, μά τό θελήσαμε τάχα

"Αχρωμο φώς, μιά Κυριακή φθινοπωριάτικη, καμιά έλλπίδα. Μικρά τα-
ξίδια στίς άκτές, όλα χαλάσανε. Θεέ μου, τόση έρημιά

"Έβρεχε στήν επιστροφή καί ό αυτοκινητόδρομος γέμισε φωτεινά σή-
ματα, πικρά όλομόναχα φώτα

ΑΝΑΧΩΜΑΤΑ

"Ένα ζεστό συννεφιασμένο πρωινό
μιά άρρυθμία στό μυαλό καί στήν καρδιά
καί μιά αΐσθηση ότι σε λίγο θά πεθάνω
μέ όδήγησαν σε γνώριμα κλειστά τοπία

Γυρίζοντας στίς άγροικίες, στά αναχώματα
καί στά έρημωμένα καφενεΐα
κάθησα νά σκεφτώ γιατί αυτή ή καθήλωση

στόν κήπο αυτόν όπου κρεμάστηκε ό κυρ-Κοσμάς
ό συνταξιούχος έμπορας μέ τό σκυλί του

ΣΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Σ' αυτό τό φθινοπωρινό ξενοδοχείο, έγραφες
πού άγαπηθήκαμε τά περασμένα χρόνια
γυρίζω πάλι στίς ταράτσες του καί σκέφτομαι
βλέποντας φώτα εργοστάσια μέσ στή συννεφιά
πόσο τό πεθασμένο αΐσθημα έπιζει
άνήμπορο γιά μιά σταγόνα αίμα

Κι όμως δέν τά λυπάμαι τά εργοστάσια, δέν τά σκέφτομαι
δέ μέ μεθοῦνε πιά τό άπόβραδο οί μηχανές
ούτε καί ή μνήμη σου, ξέθωρη πιά πάνω στά τζάμια

Μόνο τό γείτονά μου, αυτόν δέν τόν ξεχνώ
φυματικός καί συνταξιούχος έμπορας
κρεμάστηκε στά δέντρα αυτά